

man gjorde det naturligvis ikke; man lod Alt ligge, som det var, Vandet frøs til, saa Slien blev farbar, og man lod hver Ting sørge for sig — det maa man ikke gjøre her. Man maa absolut optage Fordringen i sin hele Skarphed saaledes som den blev fremst af det erede Medlem for Middelfart (Monrad), man maa rasere, hvor det er nødvendigt, iforveien, og lægge Demarkationsbaand paa Terrainet i et passende bredt Bælte uden om Forterne som Krigsterrain. Hvilke andre Forpligtelser der vil følge med, og hvilke Vanstueligheder det overhovedet vilde have at komme i Nærheden af Forterne med en Bedrift o. s. v., skal jeg ikke udtale mig om. Men vi vide jo, at allerede Kjøbenhavns Volde i saa Henseende vare overordentlig til Bepvær ved det Hensyn, man tog til det omliggende Terrain, og i hvor høj Grad ville disse Hensyn ikke blive udvidede efter den foreliggende Plan? — Men hvorledes vil hele denne Sag se ud indadtil i politisk Henseende? Ja, jeg skjønner ikke rettere, end at det lille Samfund, vi danne, vil faae et stærkt jernbeslaet og stort Hoved, hvortil det lille Legeme i endnu højere Grad vil blive et Anæx end det er iforveien. Tro mig, dette vil i social og politisk Henseende kunne udøve en høist ubehagbringende Indflydelse paa hele vort Folkeliv og vor Frihed. (Afbrudelse.) Ja, det kan ikke nytte at negte det: man siger om Landet, at det er antikjøbenhavnst og Sligt. Det er ikke Tilfældet. Jeg tror snarere, at det Modsatte er Tilfældet. Jeg tror, at f. Ex. Rigsdagen snarere er for kjøbenhavnst end omvendt, snarere er udjat for stærke kjøbenhavnske Paavirkninger, hvilket jo er temmeligt naturligt, da den bor her, end det Modsatte, og det Samme gjælder om flere andre Forhold, og om man altsaa havde nogen Betænkelse ved i forstærket og endnu langt større Grad at samle her de Attributioner, som Staten og Militæretaten eie, og saaledes forsøge Hovedstadens dominerende Indflydelse ud over Landet — jeg siger, hvis man fra et rent borgerligt og politisk Standpunkt nærede Betænkelse i saa Henseende, var dette ikke uden Grund. I saa Henseende kan jeg ikke afvise de Betragtninger, der ere komne frem, om end jeg ikke kan dele dem med den Styrke, hvormed de ere fremfattede. Vi have jo set, hvilken Forvandling der kan foregaa i Begreberne om Lov og Ret her i Landet. Efterat have levet under Grundloven i 28 Aar, under alle Partiers enige Forstaaelse af den i sine Hovedtræk, og medens den almindelige Valgret var, om ikke saa stærkt elsket som tidligere — den var jo maaste heller ikke saa elskelig — saa dog

respekteret, og Rigsdagens Bevillingsmyndighed var agtet — der var Sagen, der saaldt paa, at man fra Kjøbenhavn kunde sende et Provisorium ud over Landet — saa have vi jo dog set, at det kom alligevel. Men det vil komme stærkere fra et befæstet Kjøbenhavn. (Afbrudelse.) Ja, det synes jo, at Somme i deres Raivetet ikke have tænkt derpaa, men vist er det. Og nu i de nærmeste Dage, medens Lovgivningsmagten endnu sidder her, fortæller man os aabenlyst, at, naar Lovgivningsmagten er færdig, tager man sig for selv at give Love; men den Slags Meddelelser, der støtte den Videnskab, der forstaaer at lempe Begreberne efter de stiftende Magthaveres Tilbøjelighed, vil komme stærkere til os fra et befæstet Kjøbenhavn end fra et ikke befæstet Kjøbenhavn. Ja, det er blot disse Antydninger, jeg har villet give, for at man kan forstaa, hvad Befolkningen i Almindelighed tror om Kjøbenhavns Befæstning, naar den saa stærkt holder paa, at Frihedens Bevarelse her i dens gamle, rette Forstaaelse er en Livsbetingelse for Danmarks Bestaaen. Jeg siger, at de, der ikke have dette Begreb, ville kunne forstaa, at deres Venner de provisoriske Venner, komme Militarismen paatværs, og at denne Opfattelse gjør Befolkningen under en Regjering, der har udfæstet Loven af 12te April 1877, endnu mereaarvaagen ligeoverfor Regjeringens Foranstaltninger, hvad enten man giver dem det ene eller det andet Navn. Og jeg tillader mig derfor at mene, at denne Sag, som Dagsordenen siger Nei til, baade finansielt, militært og politisk udadtil og indadtil ikke er Noget, der kan betegnes som et Forslag om Landets Forsvar, det er et Forslag til et militærpolitisk Forsvar. — Nr. 2 i Dagsordenen er en udtalt Billie fra Folkethingets Side, forsaavidt man vedtager Flertallets Indstilling, om Beredvillighed til en tilfredsstillende Ordning af Landets Forsvar, ikke en Smødefkommen af militærpolitisk Tilbøjelighed, dem er man aldrig med til, men en Smødefkommen mod Landets Krav paa et virkeligt Forsvar. Man siger derom, og jeg beder den høitærede Formand om Tilladelse til at læse et Par Linier op af Betænkningen: „Vi søle os forvissede om, at der i Folket raader en saa kraftig Billie til at ville værgø Landets Væ, Udelelighed og Selvstændighed imod ethvert Angreb, at man ikke vil savne fornøden Støtte for Bestræbelser, der tilsigte at give denne Billie et forstandigt, med Landets Interesser stemmende Udtryk i Ordningen af vort Forsvarsvæsen“. Jeg slutter mig fuldt ud til denne Udtalelse nu, som da den blev uddrevent. Det er en Selvfølge, at man ikke kan slutte sig til militari-